

Μαρμαρωμένε μας (Για τον Τάσο Μάρκου)

της Ελένης Σιούφτα

Μαρμαρωμένε μας,
στην Πύλη του Αγίου Πενταδακτύλου ορθώνεσαι αυτοπροαιρέτως,
μη μείνει ασυντρόφευτο το βουνό μας.
Οι μέρες έρχονται και καρφίτσωνονται απάνω στη στολή σου...
Δεν ξεδώριασε όπως προβλέπεται από τους νόμους του καιρού.
Ούτε μια κλωστή δεν κουνήθηκε απ' τη δέση της
ούτε ένα εκατοστό ευθύνης δεν έχει αποσυρθεί.
Είναι καλά στερεωμένα
τα κουμπιά,
τα διακριτικά
η μυρωδιά της βενζίνης απ'τα καμένα κρησφύγετα,
το δεφτέρι του γεωπόνου από το Παλαιχώρι,
ο ήχος της καταπακτής που ανοιγοκλείνει.
Είναι καλά ραμμένοι απάνω της οι χάρτες της Μιας Μηλιάς και της Κυδρέας,
η μυρωδιά απ' το κομμένο βαρωσιώτικο πορτοκάλι,
το πρώτο κλάμα του γιου σου,
το πρώτο νάζι της κόρης σου.
Μαρμαρωμένε μας,
κάθε αυγή και κάθε ηλιοβασίλεμα ψιθυρίζεις την ίδια προσευχή με το "αμήν"
μακρόσυρτο.
Η ίδια ομίχλη,
ίδια ώρα σε επισκέπτεται.
Επαναλαμβάνεται η κατάσταση
μα παίρνεις
ίδια δέση,
ίδια απόφαση
όπως σε περικυκλώνει
το αιμοβόρο δηρίο της Ασίας.
Εφάπτεται ο ιδρώτας σου με την εντολή απ' τον ασύρματο.
Επιμένει η φωνή μα η απόγνωσή της δεν σ' ακουμπά.
Δεν την ακούς.
Ιδρώνεις μα δεν ακούς.
Παίρνεις απ' αλλού τις οδηγίες σου.
Κρατάει η Μαίρη σφικτά
το άσπρο σου πουκάμισο.
Σε κοιτάνε κατάματα τα 29 της χρόνια
μα παίρνεις από αλλού τις οδηγίες σου...

Αρπάζεις μια δράκα κραυγές σταλμένες απ' την Κερύνεια και σκουπίζεις τον ιδρώτα.

Κάνεις με τη μοίρα εκχειρία.

Ο ασύρματος έχει σιγήσει.

Μαρμαρωμένε μας,

στην Πύλη του Αγίου Πενταδακτύλου,

η ηχώ σου ακόμη επιμένει:

“Μόνο πάνω απ' τα πτώματά μας θα περάσει ο εχδρός”

